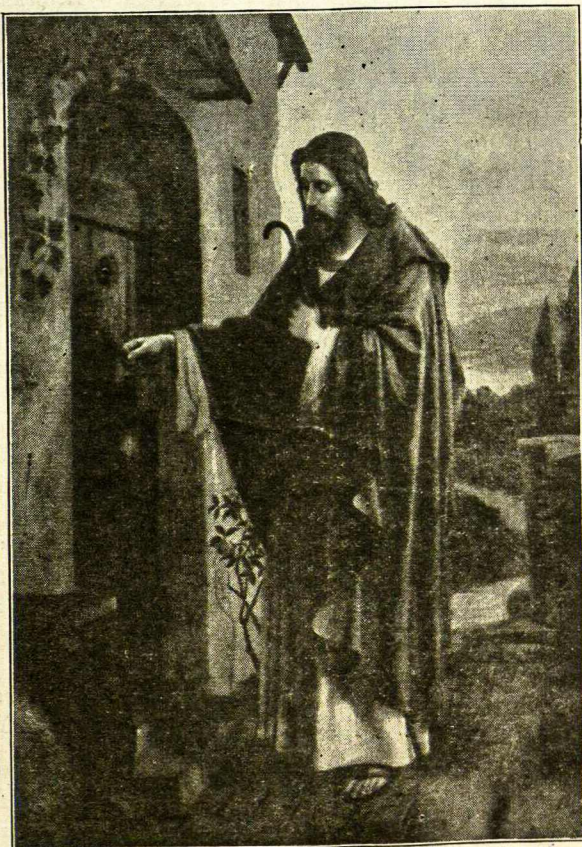

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS

“Aš gerasis ganytojas. Gerasis ganytojas duoda savo gyvybę už savo avis. Samdininkas, kurs ne ganytojas, kuriam avys ne savos, pamatęs atteinantį vilką, palieka avis ir bēga, vilkas pagauņa ir išvaiko avis. Samdininkas bēga, nes jis samdininkas ir jam nerūpi avys. Aš gerasis ganytojas, aš pažīstū savasias, ir manosios pažīsta mane, taip kaip pažīsta mane Tēvas ir aš pažīstu Tēvą. Todēl aš guldau savo gyvybę už savo avis. Aš turiu ir kitū aviū, kurios ne iš šitos avidēs, man reikia ir jos atvesti; jos klausys mano balso, ir taip bus viena avidē ir vienas ganytojas”. (Jon. 10, 11-16).

II SEKMADIENIS PO VELYKŲ

LEKCIJA

1 Petro 2, 21—25

EVANGELIJA

Jon. 10, 11—16

BRANGIAUSIEJI: Kristus kentėjo už mus, palikdamas jums pavyzdį, kad sekiojumėte jo pėdomis. Jis nepadarė nuodėmės, ir nerasta vyliaus jo burnoje; kuomet jam piktžodžiavo, jis nepiktžodžiavo; kuomet kentėjo, negrasė, bet pasidavė tam, kurs teisė jį neteisiam; jis pats savo kūne nešė mūsų nuodėmes į medį, kad mes, numirę nuodėmėms, būtumėm gyvi teisybei; jo randais jūs esate pagydyti. Nes jūs buvote kaip klaidžiojančios avys; bet dabar sugrižote prie jūsų sielų Ganytojo ir Vyskupo.

ANUO metu Jėzus tarė pariesijams: Aš gerasis ganytojas. Gerasis ganytojas duoda savo gyvybę už savo avis. Samdininkas, kurs ne ganytojas, kuriam avys ne savos, pamatęs ateinantį vilką, palieka avis ir bėga; vilkas pagauna ir išvaiko avis. Samdininkas bėga, nes jis samdininkas, ir jam nerūpi avys. Aš gerasis ganytojas; aš pažįstu savąsias, ir manosios pažįsta mane, taip kaip pažįsta manė Tėvas ir aš pažįstu Tėvą. Todėl aš guldau savo gyvybę už savo avis. Aš turiu ir kitų avių, kurios ne iš šitos avidės; man reikia ir jos atvesti; jos klausys mano balso, ir taip bus viena avidė ir vienas ganytojas.

Kunigo Kraujas Žydui

Iš Kalifornijos orlaiviu atvežtas kraujas teka 12 metų Sheldon Bellafsky gyslomis. Jis serga reta ir pavojinga liga, kurią daktarai pavadino staphylococcus septicemia. Nuo jos tikrų vaistų dar nežinoma. Ligonį gali išgelbėti tik kito žmogaus, kuris yra ta liga sirgęs, kraujas.

Katalikų kunigas, Paul Meinecke, St. Boniface's bažnyčios, San Francisco vikaras, dar tesigydo iš tos ligos. Sužinojęs apie vaiko nelaimę jis skubiai pasiūlė savo kraujo.

Tik prieš šešias savaites, po šešių mėnesių ligoninėj, kun. Mei-

necke buvo leista grįžti prie tiesioginių pareigų bažnyčioj.

Jis nepamiršo, jog jo gyvybė buvo išgelbėta jam nepažįstamo žmogaus krauju. Ir štai jis per radio išgirdo, jog Chicagoj panašia liga serga vaikas.

Nors jam buvo griežtai įsakyta taupyti savo jėgas ir stiprėti, bet kun. Meinecke nežiūrėdamas savo asmenio pavojaus pasiskubino vaikui pagalbon. Netrukus brangus kraujo siuntinys pasiekė Chicagą, Mt. Sinai ligoninę.

Chicagos žydų spauda paskyrė San Francisco kunigui pirmuosius puslapius. Sinagose nuskambėjo kun. Meinecke vardas.

LAIVAS — THE SHIP, published weekly by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter July 12, 1921 at the Post Office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U. S. A. \$3.00 yearly. Single copy 5c.

BROLIŠKAS PERSPĖJIMAS

„Jei tavo brolis tau nusideda, eik ir bark jį savo tarpe ir jį viena. Jei jis tavęs paklausys tu laimėjai savo brolių“
Mat, 18, 15-16.

ŠIAIS žodžiais mūsų Išganytojas nurodo pareigą perspėti klystantį artimą. Kad šis Išganytojo nurodymas yra privalus suprantame iš Jo paties tartų žodžių: „Jei tavo brolis“, sako Kristus, „tau nusidėjo, eik ir bark jį savo tarpe ir jį viena. Jei jis tavęs paklausys tu laimėjai savo brolių“.

Kas yra tasai broliškas perspėjimas? Broliškas perspėjimas yra artimui priminimas, kuris plaukia iš tikros meilės tuo tikslu kad pataisytumė kurią nors jo klaidą. Kad šitas broliškas perspėjimas yra privalus yra aišku iš meilės įsakymo ir paties šv. Rašto. Tautų Apaštalas rašydamas Galatams taip rašo: „Nešiokite vienas kito naštas ir taip įvykdysite Kristaus įstatymą“.

Artimo meilė reikalauja, kad mes klystantį išpētume. Žinoma, reikia atsižvelgti į daugelį dalykų pirm teikiant išpėjimą.

Visu pirma, reikia tikrai žinoti, kad artimas prasižengė kame nors. Gydytojas atvykęs pas ligonį jam tuoj vaistų neduoda. Jis visupirma ištiria ligonio sveikatos stovį, ieško ligos simptomų ir, suradęs teikia atitinkamus vaistus. Panašiai turi elgtis ir tas, kuris nori artimą perspėti. Prisiminkime tiktai Kristaus prilyginimą apie sėjiką, kuris pasėjo gerą sėklą, o jam bemiegant atėjo jo ne-

prietėlius ir kviečiuose pasėjo raugių ir nuėjo sau. Kada želmuo užaugo pasirodė ir raugės. Tarnams užklausius: „Viešpatie, ar gi ne gerą sėklą pasėjai savo dirvoje? Ir kurgi atsirado raugių? Jis jiems atsakė: Tai padarė žmogus neprietelis. Tarnai jam sakė: Jei nori, mes eisime ir išrinksime jas, Jis atsakė: Ne, kad kartais, rinkdami rauges, neišrautumė draug su jomis ir kviečių“. Matt 13, 29, 30. Mes, kaip tasai Viešpats, panašiai turime pasielgti su klystančiu artimu. Jam suklydus tuoj neteiskime, bet išstirkime, patikrinkime, pataukime ir arčiau įsižiūrėkime, ir tada tiktai išmintingai patarkime.

Antras dalykas kurį turime atsiminti išpėdami artimą yra tas, kad turime turėti vieties kad jis tuo mūsų perspėjimu pasinaudos. Jei iš vienos pusės mes klystantį artimą perspėsime, gi iš kitos jis jį atmes, kaip mes tuomet laimėsime savo brolių? Jei jis vieton pasitaisyti, dar labiau ims klysti, kaip mes jį prie gero patrauksime? Reikia atsiminti, kad kiekvienas žmogus su savimi neša tam tikrą didesnę arba mažesnę savi-mylos kiekį. Vienas iš sunkiausių gyvenime uždavinių yra priimti išpėjimą iš kito asmens, ypačgi, jei yra paliečiamas kokis nors gilus asmens prisirišimas. Tad neveltui šaukia šv. Augustinas: „Kas suras žmogų kuris noriai priims išpėjimą? Ir kur mes surasime tą išmintingą apie kurį Patarlių knygo sako: — Pabark išmintingą, o jis mylės tave“ Patar. 9, 8.

Mes patiriame panašų dalyką savo asmens linkui. Tik žiūrėkime... Jei kuris nors iš kitų paliečia kokią nors mūsų silpnybę, kaip mes šiaušiamės, kaip sujundame gintis! Manome kad išpėjančysis noris mūsų garbei pakenkti, mūsų stovį paniekinti; įsivaizduiname kad mus tiesiog nori persekioti. Gi anaipso! turėtumėme nusižeminti ir nuolankiai priimti išpėjimą. Tikras nusižeminimas glūdi tame, kad mes bandome save pažinti ir trokštame kad kiti pažintų mūsų silpnybes ir mus patogiais atvejais galėtų išpėti, kad mes geriau tokiu būdu galėtume siekti aukštesnės tobulybės.

Išpėdami artimą išsižvelkime į šį antrąjį punktą, būtent: kad išpėdami jį, turime turėti vilties kad jis pasitaisys. Nes žinokime, kaip Patarlių knyga sako: "Nebark išjuokėjo, kad jis tavęs nelaikytų neapykantoje". Patar. 9, 8. Blogi žmonės neapkenčia tuos kurie duoda jiems gerą perspėjimą.

Trečias svarbus punktas, kuriuo turime laikytis išpėdami artimą yra, kad mes patys privaloma būti dori ir pavyzdingi. Jei mes dorai ir pavyzdingai negyvensime, kaip pagaliau galėsime atitinkamai kitą į gerą gyvenimą atvesti? Mums reikia dorai gyventi ir pildyti Dievo ir Bažnyčios įsakymus. Kitaip mes būsime veidmainiai; vienaip skelbsime, o kitaip gyvenime.

Ketvirtas punktas, į kurį privalome išžiūrėti artimą perspėdami yra, kad mes neprivalome užsidėti ant savęs tokios naštos arba nepatogumų, kurie kenktų mūsų sielos gerovei. Jei mes žinome, kad išpėdami kokį asmenį, užsitrauksi-

me kokią didelę negarbę, viešą panieką, neprivalome perspėti artimo.

Matome tadgi, kad kiekvienam privalu minėtose sąlygose artimą perspėti. Tas privalumas plaukia iš teisingumo ir meilės dorybės. Jau Sename Įstatyme šis išpėjimo privalumas griežtai įsakomas. Dievas kalbėdamas į Ezekielį pranašą grąšina: "Jei man sakant bedieviui: Bediev, tu mirte numirsi, tu nekalbėsi, kad bedievis pasisaugotų savo kelio, pats bedievis mirs del savo neteisybės, bet jo kraujo aš pareikalausiu iš tavo rankos". Ezek. 33, 9.

Kaip reikia šis broliškas perspėjimas duoti? Pats mūsų Išganytojas nurodo būdus sakydamas: "Jei tavo brolis tau nusidėjo, eik ir bark jį savo tarpe ir jį vieną. Jei jis tavęs paklausys tu laimėjai savo brolių. Jeigu jis tavęs nepaklausytų, imk su savim vieną, ar du, kad kiekvienas dalykas būtų patvirtintas dviejų arba trijų liūdytojų pasakymu. Jei jis ir jų nepaklausytų, pasakyk Bažnyčiai". Mat. 18, 15-18. Iš to mūsų Išganytojo pasakymo galime išvesti, kad reikia artimą perspėti slaptoje, t. y., asmeniškai, ne viešai, patarti, įrodyti bandyti jį įtikinti, kad pasitaisyti. Jei jis tuo mūsų išpėjimu nepasinaudos, pasišaukime asmenis, kurie turi didesnės įtakmės negu mes, kurie gal geriau paveikti savo įrodymais.

Iš kitos pusės, jei klaida vieša, kitiems skriaudą neša, kitų teises paniegia, tuomet jau reikia, jei matome kad slaptas perspėjimas negelbės, viešai perspėti.

Reikia pagaliau, kad perspėjimas plauktų iš Dievo ir artimo

meilės. Jis turi būti tėviškas ir draugiškas. Vyresnysis valdžioj turi atsižvelgti į pavaldinį; lygaus luomo asmenys su meile turi viens į kita žiūrėti, pavaldiniai pagarbiai turi atsinešti į savo vyresniuosius.

Kad ir nebūtų ypatingo įsakymo perspėti klystantį artimą, kad ir nebūtų evangeliško patarimo artimą perspėti, vis vien tikra mūsų dangiškajam Tėvui meilė mus veržtu tai daryti, nes kiekvienas žmogus yra sutvertas Dievo panašumu ir jo pareiga tą panašumą užlaikyti, gi kiekvieno mūsų tame pagelbėti.

Šv. Raštas užtvirtina broliško perspėjimo reikalingumą. Sename Įstatyme Ekkl. knygoje parašyta: "Sudrausk artimą, pirma negu jį gąsdinti. Duok vietas baimės Dievo, ir visoje išmintyje yra vykinimas įstatymas". Ekkl. 9, 13-18. Naujame Įstatyme Kristus pats pasakė: "Jei tavo brolis tau nusidėda, pabark jį, ir jei jis gailisi, atleisk jam" Luk. 17, 3. Šv. Jokūbas savo laiške rašydamas į tikinčiuosius sako: "Mano broliai, jei kas iš jūsų nuklystų nuo tiesos, ir kas nors jį sugrąžintų, tas turi žinoti, kad kas sugrąžina nusidėjėlį nuo kelio klaidos, tas išgelbės jo sielą nuo mirties ir apdengs daugybę nuodėmių" Jok. 5, 19-20. Šv. Povilas rašydamas Galatams sako: "Broliai, jei žmogus ir įpultų netikėtai į kokią nuodėmę, jūs kurie esate dvasiniai, pataisykite tokį, laikydamies romumo dvasios". Gal. 6, 1.

Broliškas įspėjimas arba perspėjimas tadgi, visiems reikalingas. Gi tą reikalingumą kaip matėme, pabrėžia Senasis ir Naujasis Įstatymas, Kristus ir Šventų

jų pasakymai. Matome taipgi, kad broliškas įspėjimas netiktai atneša naudos tam kuriam jis duodamas, bet ir tam kuris jį duoda. Nes kaip žinome, įspėjantysis atlieka gailėstingumo darbą ir tuo pačiu atvėju išpiodo pareigą.

Jei mes trokštame padinti mūsų nuopelnų saiką, privaloma daryti, nuveikti tokius darbus kurie kaip tik ir padidina tą nuopelnų prieaugį. O kaip žinome, perspėti klystantį yra vienas iš gerų sielos darbų, kuris ypatingu būdu mums pagelbsti nuopelnus padidinti. Jei Kristus žada šimteriopą užmokesnį už padavimą stiklo vandens, tai koksgi bus didis mūsų užmokesnis jei mūsų pastangomis uks atvertas vienas nusidėjėlis!

Gana Pamokino

Sykį vienas berniukas, baisiai įsipykęs, kad reikia jam mokytis, ir norėdamas atsikratyti šios nepakenčiamos naštos, pabėgo iš mokyklos. Eidamas keliu, gėi kartorius saulės berniukas greit sukaito ir pailso; atsisėdo prie mažo šaltinio pasilsėti. Beilsėdamas pavėsyje, pamatė, kad vanduo, nuolat lašėdamas, padarė duobę akmenyje, gulinčiame po krintančiu vandeniu. "Jeigu mažulyčiai vandens lašai", pamanė sau berniukas, nuo atlašėdami gali atlikti tokį sunkų ir stebėtiną darbą, tai ir aš, ištikrųjį, save priversdamas, nuolat stengdamasis, galiu taip pat pergalėti mano nenorą mokytis". Berniukas bematant sugrįžo mokyklon, ištesėjo mokslė ir po kiek laiko, po kai kurių metų, tapo net šventuoju ir Bažnyčios daktaru — tai buvo Šv. Izidorius iš Seville (Ispanijoje) miesčio.

Katalikiška Aplinkuma Auklėjime

POPIEŽIUS Pijus XI savo garsoje enciklikoje apie "Krikščionišką Jaunimą Auklėjimą" yra pasakęs daug atsimintinų dalykų. Jų tarpe yra stipriai pabrėžta vaiko aplinka jo auklėjime. Jis sako: "Kad tobulai išauklėjus, be galo yra svarbu, kad visos sąlygos, kurios supa vaikelį jo mokymosi metu, kitais žodžiais, visų aplinkybių sutartinė, kurią mes vadiname aplinka, tikrai atitiktų siekiamam tikslui. Pirmoji natūrali ir būtimoji sąlyga šioj aplinkoje, kiek tai liečia auklėjimą, yra šeima, ir tai ištikrųjų užtat, kad taip yra sutvarkyta Paties Kūrėjo".

Oras Be Dulkių Ir Ligu

Daug padedama vargo ir lėšų, kad jaunutį kūdikį išlaikius sveiką kūnu. Taip reikia, nes jis pats to padaryti negali. Bet net šiuo žvilgsniu, paimkime didelio miesto vaiką ir tolimo kaimo vaiką. Daleiskime, jog abudu turi tokius pat rūpestingus tėvelius, gauna tokią pat sveiką valgį ir gauna pakankamai, iš savo motinėlių išmoksta mandagumo, švelnumo, asmeninės švaros ir tie du vaikeliai labai daug skiniasi savo tarpe. Nes vienas auga didmiestyje, kur didžiulių dirbtuvių kaminai kasdien teršia suodžiais ir dūmais orą, kur milžiniški dangoraižiai kliudo saulės spinduliui praskverbti į augančio miesto vaikelio kambarį. Ir jis auga, daug mažiau matydamas saulės ir daug mažiau gaudamas nesuteršto oro plaučiams negu kaimo vaikelis. Ir

taip, miestietis išblyškęs, o kaimo vaikas, panašiose gerosose sąlygose augdamas, — raudonas, sveikas.

Skirtumas aiškus. To skirtumo priežastis suprantama.

Bet kūdiškis auga ne vien kūnu. Kasdien jis patiria naujų įspūdžių; kasdien gyvena pilnesniu gyvenimu. Jame ima reikštis savistovus galvojimas.

Ir, štai, vienas vaikelis auga savo tėvėlių tarpe, o jie yra nuo tikėjimo atvėse, negyvena taip, kaip iš jų reikalauja Kristus. Net kartais ateina į namus netikintieji svečiai, tėvėlių draugai, ir tie prisitaria apie kitų žmonių daromas viešus papiktinimus, išgirsta giriamą melą, vagystę, palaidą gyvenimą, neteisingumą, žiaurumą ir pan. Patys pagalvokite, kaip gali išaugti tokioje aplinkumoje švarti šventa vaiko siela? Jei kas yra leistina suaugusiems, pradėda samprotauti kūdikis, kodėl ir jis to negali daryti.

Norint gi išauklėti vaikelis padoriai, kad jame tikybinis augančios sielos gyvenimas lygiai vystytųsi protu ir valia į visa kas tiesa ir gera, būtinai reikia jam katalikiškos šeimos ap'inką turėti.

Religinis Oras

Kaip plaučiai traukia sveiką orą ir džiaugiasi sveikata, taip siela traukia į save aplinkos religinę nuotaiką. Ji gera — ir vaikelio siela gerėja. Jei ji bloga — vaikelio siela blogėja.

Pirmas geros religinės šeimos nuotaikos elementas — tai bendra

šeimos malda. Paskui eina: tėvelių nuoširdus tikybinių pareigų ėjimas, šventi gražūs namuose paveikslai, poelgiai, kalbos, svečiai, laikraščiai, padorios pramogos ir visa, kas sudaro pilnąjį žmogaus gyvenimą. Tai religinis namų oras.

Patys iš savo patirties žinome, kaip giliai atjautēm pirmuosius tėvelių pamokymus apie Dievą, Šventuosius; lygiai atsimename, kaip kitų neatsargus žodis, ar poelgis išblaškė mūs sielą iš religinės pusiausvyros. Kodėl jauni vaikeliai sunkiai nusikalsta Dievui? Juos į tai paskatino suaugusių nuodėmė. Ir tas papiktinimas kai kurių jaučiamas visą likusį gyvenimą. Iš tikrųjų, teisingas, Dievas turi smarkiai bausti tuos, kurie įvedė į pirmą asmeninę nuodėmę nekaltą kūdikio sielą. Juk turi praeiti keletas bent metų, kol kūdikis išsiaiškina daromą blogybę. Igaudasis blogas įprotis kolytis, meluoti, smaguriauti etc. sunkiai pašalinamas.

Jauni katalikai tėvai privalo stropiai daboti savo vaikelių sielas nuo pikta, o duoti jiems visa, kas gera. Su Dievo pagalba išaugins sau gerų padorių vaikelių. Religinis šeimos oras teigiamai veikia sielas.

“Kuriuos pamilo, ligi galo pamylėjo juos”.

“KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS”

Marijonų Bendradarbių Savaitinis laikraštis.

Marijonų Bendr. mokestis ir

“Laivas” metams — \$3.00

Švetur metams \$3.00 Atskiras num. 5c

Vien laikraščio “Laivo” pren. met. \$2.00

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Tel. Canal 7790

Pastabos

Pavergtoje Ukrainoje, Gudijoje ir Vilniaus dalyje Sovietų bedievių draugija reikalauja iš Sovietų valdžios štai ko:

1. Panaikinti bažnyčias ir visas bažnytines įstaigas užimtose plotuose.

2. Tuoj įkurti tenai bedievių skyrius.

3. Visi kunigai ir dvasininkai privalo liautis ėję toliau pareigas.

4. Atimti iš tikinčiųjų visas bažnytines savastis.

5. Paleisti iš kalėjimų visus, kurie ten pateko už keiksmus prieš Dievą.

6. Panaikinti visas sutartis, kurias buvo sudariusi Lenkija su Šv. Sostu.

7. Tuoj imti leisti bedievių laikraštį lenkų kalboje.

8. Per visas buv. lenkų radio stotis propaguoti bedievybę.

Kad šią programą įvykinus, bedievių centras paskyrė tris milijonus rublių. Galim suprasti, kas dedasi užimtuose kraštuose.

Baltos Būrės

Šlama baltos burės,

Rūksta kaminai...

Kur, žmogau, keliauji,

Ar gerai žinai?

Supa supa vilnys

Jūrų vidury,

Ašaros akyse —

Tėviškė toli.

Skuba skuba laivas —

Laimę gal veji?...

Ar žinai, kelevi,

Katroje šaly?

KATALIKYBĖ SUOMIJOJE

KATALIKYBĖ į Suomiją atėjo iš Švedijos. Pirmas suomių apaštalas laikomas šv. Henrikas, pirmas Upsalos vyskupas, kuris 1160 metais buvo nužudytas. Abo mieste pastatyta bažnyčia šv. Henriko garbei. 1300 metais ši bažnyčia pakelta vyskupo katedra.

Iš viso Suomijoje tebuvo viena vyskupija Turku arba Abo. Čia buvo penki vienuolynai — 2 dominikonų ir 2 pranciškonų ir viena šv. Brigytos kongregacija. Vyskupas buvo faktišku Suomijos karaliumi, tautos tėvu, vargšų globėju ir užtarėju pas Užjūrio (Švedijos) karalių.

Paskutinis Suomijos katalikų vyskupas Kurki 1529 m. nuskeno dėl laivo avarijos. Po jo mirties Gustavas Vaza paskyrė „vyskupu“ savo draugą Martiną Skytte, kuris įvedė Suomijon liuferionizmą. Dar buvo bandyta atgavinti katalikybę, bet pastangos nedavė rezultatų.

Tik 1799 m. Viipuri įsteigiama pirma katalikų parapija. 1859 m. pastatoma bažnyčia Helsinkyje. Jos klebonai yra karo kapelionai. Mat, daugelis katalikų tarnavo rusų kariuomenėje Suomijoje. Kai kurie kariai liko krašte, čia vedė suomes ir tokiu būdu atsirado suomių katalikų. Be to, pasitaikydavo ir atsivertimų iš protestantų.

Viipuri ir Helsinki parapijos priklausė prie Mohilavos arkidiecezijos, o 1920 m. čia įsteigtas Apaštališkas Vikarijatas, kuris rūpinasi katalikybės propaganda krašte. Nors suomia yra protestantai, bet savo dvasia dar yra

giliai krikščioniška tauta.

Katalikų Bažnyčia Suomijoje turi pilną laisvę. Bažnytinė metrikacija turi galios viešajame gyvenime; civi inė privaloma tik netikėjams; visos bažnyčios laisvos nuo valstybinių mokesčių ir rinkliavų; oficiali korespondencija neapmokamai siuntinėjama; bažnytinis antspaudas tvirtina bet kokį dokumentą. Religijos (protestantų ir pravoslavų) mokslas visose mokyklose privalomas. Fakultyvinė civilinė santuoka mažai praktikuojama.

Suomijoje krikščionybė yra pavojuje: iš viršaus nukrikščionėjimą platina liberalai, o iš apačios — komunizmas, kurs juridiskai yra uždraustas.

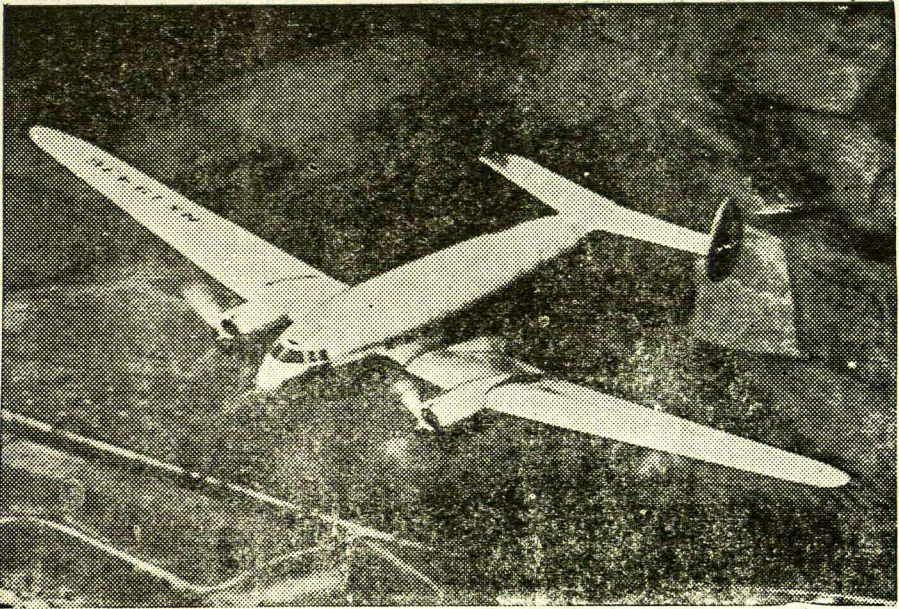
Kokios ateities perspektyvos turi krikščionybė Suomijoje? Turint galvoje tai, kad protestantizmas savo liberaline ir racionalistine teologija, neveda tautos atgimimo linkme, lieka katalikiškiems kraštams rimtai pagalvoti apie misijas protestantų kraštuose. Maskvos raudonųjų apaštalų ateistinė propaganda turėtų paskatinti Kristaus idėjų apaštalus imtis karštos ir intensyvios propagandos ypač tuose protestantiškuose kraštuose, kur dar krikščioniška dvasia nėra išsieikvojus. Tokia yra Suomija.

K. V. B. (P. G.)

Niekais nueina sumanymai kame nėra pasitarimo; kame gi daug patarėjų, jie sustiprėja. Pat. 15, 22.

Kas laimi savo gyvybę, praras ją, ir kas dėl manęs prapuldytu savo gyvybę, atras ją. Mato 10, 39.

19 tonų substratosferinis keleivinis orlaivis, kurį pastatė Curtiss-Wright dirbtuvės, skrenda bandomąjį skridimą virš St. Louis, Mo.

Trimitu Šaukia Į Pratybas.

Ką Katalikas Tiki

KATALIKAS tiki į Vieną Triasmenį Dievą, dangaus ir žemės Sutvėrėją, Visagalį, Visuresantį, Viskąžinantį. Katalikas tiki, kad Dievas yra kaip „geras tėvas, Kuris nori kad žmogus būtų laimingas dabar ir amžinybėje. Tiki, kad žmogus gali pažinti Dievą vadovaudamasis sveiku protu. Katalikui jo sveikas protas ir apreiškimas pasako kad, Dievas yra ir turi būti, kad Jis yra asmenis, kad turi Dievišką protą ir valią ir kad tik asmenis Dievas Kuris viską žino ir viską gali, galėjo šitą stebėtinai protingai surėdytą pasaulį, ir į Save panašų žmogų, turintį protą ir liuosą valią, sutverti.

Katalikas tiki į Jėzų Kristų, Vienatinį Dievo Sūnų, nuo amžių lygų Tėvui; Kuris tapo žmogumi per Įsikūnijimo paslaptį; Kuris gyveno tarpe mūsų ir stebuklais priparodė Savo Dievystę; Kuris kentėjo ir mirė ant kryžiaus dėl mūsų išganymo; buvo palaidotas karste; trečią dieną kėlėsi iš numirusių; įžengė į Dangų; Kuris sėdi dešinėje Dievo Tėvo; ir Kuris iš ten ateis gyvų ir mirusių teisti.

Katalikas tiki į Šventąją Dvasią, Trečiąjį Asmenį Švenčiausios Trejybės, Kuris yra visame lygus Dievui Tėvui ir Jo Sūnui Kristui. Tiki kad Šventoji Dvasia, toji Tiesos ir Šviesos Dvasia, pirmoje sekminių dienoje nužengė ant jaunutės bažnyčios kurioje gyvena ir po šiais dienai, ją saugoja nuo suklydimo tikybos ir doros dalykuose, ir žmonių sielas pašvenčia.

Katalikas tiki į vieną, šventą, neklaidingą, visuotiną, apaštališką katalikų bažnyčią, kurią Jėzus Kristus įsteigė ir Savo apaštalams ir jų įpėdiniam valdyti pavedė, tardamas Petru: „Ir aš tau sakau, Tu esi uola ir ant tos uolos aš pastatysiu savo bažnyčią ir pragaro vartai jos nepergalės“. (Mato XVI, 18). Paskui tarė į visus apaštalus: „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje“. (Mato XXVIII, 18.) „Kaip Tėvas mane siuntė taip ir aš jus siunčiu“. (Jono XX, 21) „Eikite tad, ir mokykite visas tautas, krikštydami jas vardan Tėvo, Sūnaus ir Šventos Dvasios, ir mokydami jas užlaikyti visą ką tik esu jums sakęs, ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigai“. (Mato XXIII, 19-20) „Kas jus klauso tas manęs klauso, kas jus niekina mane niekina, kas gi mane niekina, niekina tą Kuris yra mane siuntęs“. (Luk. X, 16).

Katalikas tiki į Jėzaus Kristaus įsteigtus septynis sakramentus, kaipo Šaltinius Dievo malonių, kuriuos bažnyčia žmonių sielų išganymui dalina: krikštą, sutvirtinimą Švenčiausią Sakramentą, atgailą, paskutinį patepimą, kunigystę ir moterystę.

Katalikas tiki į visas tiesas kurias patsai Kristus apreiškė ir mokino. Tiki į visas tiesas kurios randa Šventame Rašte, nes Šventas Raštas yra Dievo Žodis. Tiki į visas tiesas kurias katalikų bažnyčia mokina, nes Kristus, Dievas, katalikų bažnyčią įsteigė ir nuo suklydymo saugoja.

Netikėtas Aplankymas

VIENO šeštadienio vidunaktį kažkas pasibeldė į klebonijos vartus.

— Greičiau! Ligonis reikalingas šv. Sakramentų.

Senasis klebonas po kelių minučių pasirodė.

Sužinojęs ligonio adresą, pats vienas nuėjo į bažnyčią. Pasiėmė Viatiką ir šv. Aliejus ir išėjo pas ligonį.

Senoji moteris ėjo pirma šviesdama kelią. Staiga pranyko. Klebonas pastebėjo atsidūręs nurodytoje vietoje ir paskambino. Po kelių minučių atsivėrė pirmojo aukšto langas ir pasirodė pono galva.

— Čia nėra ligonio — pasigirdo žodžiai.

— Aš esu aiškiai į šiuos namus pakviestas. Pas mane buvo atėjusi vyresnio amžiaus moteris, matyt ligonio giminaitė, kuri atvedė ligi čia, — pasakojo klebonas.

— Matyt, apsiriko. Tačiau prašau vidun, nes lietus stačiai pila. Aš kenčiu nemiegą.

Katalikas tiki neaklai, nevergiškai, bet laisvai, protingai ir tvirtai. Kataliko tikėjimas yra daug daugiau pamatuotas negu didžiūma mūsų kasdieninio gyvenimo žinių, kurias mes už gerą pinigą priimame ir tikime. Mes tikim savo gydytojams, vaistininkams, mokytojams, jų patarimų klausome. Katalikas tiki į viską ką bažnyčia jį mokina, nes Kristus, kuris yra Dievas ir pati Tiesa, tai viską apreikė.

Katalikas tiki kad katalikų bažnyčia yra Dievo įsteigta ir jos mokslas yra išmintis aukščiausia.

Vos įėjus, klebonui dėmėsi atkreipė didelis labai gražus Švč. M. Marijos paveikslas. „Matyt, čia gyvena dievobaimingi žmonės“, — pagalvojo klebonas.

Šeimininkas, lyg nuspėdamas kunigo mintis tarė:

— Aš esu pasaulietis, ir nelabai religingas, paveikslams nepripažįstu ypatingos reikšmės. Tačiau ši paveikslą ypatingai gerbiu, nes jį garbino mano mirusioji motina. Ji buvo uoli karšta katalikė. Vien dėl meilės motinai kas šeštadienį užžiebiu lempelę prieš paveikslą.

Bekalbėdami įėjo į gretimą kambarį. Prieš rašomoji stalą kabėjo kažkokios senoviškais drabužiais moters paveikslas.

— Tai mano mirusioji motina, — kalbėjo susijaudinęs senasis ponas. — Ji taip manimi rūpinosi, taip už mane meldėsi. Mirdama man tarė: „Mano vargšė, nelaimingasis vaikelis, kai Dievo valios padedama pasieksiu dangų, tol melsiuos, kol tu atsiversi“. Bet, deja, jos noras, kad tapčiau geru kataliku, neišsipildė. Aš nemėgau išpažinties ligi senatvės.

Tada jis ėmė pasakoti savo gyvenimą: vaikystės jaunystės, universiteto metus, kaip nuolat tolęs nuo tikėjimo, kol pasidaręs visiškai abejingas. Paskui prasidėjusi gyvenimo kova. Jis savo klaidų neslėpė. Taip jis nejučiomis atliko viso gyvenimo išpažintį. Klebonas atidžiai klausėsi.

— Tamsta, būdamas toks išpažinties priešas, puikiai atlikai išpažintį. Galiu tau duoti absoliuciją, — tarė klebonas.

NUOTRUPOS

Kas Kita Jeigu Ne Apvaizda?

Kitoj Kinijos dalyj, prieš kuri laiką, katalikų misijonierius pakrikštijo atsivertusį bonzą (taip vadinami pagonų kunigai). Šis atsivertėlis buvo dar palyginamai jaunas, labai mokytas ir rodė vilties, jog kurią dieną iš jo bus atsakingas katekistas. Tačiau užklupo šalį karas. Katekistų (tie, kurie moko žmones tikybos) mokyklą priėjo uždaryti; taip, kad ir jaunas atsivertėlis, buvęs pagonų kunigužis, turėjo nutraukti savo studijas ir prisėjo jam pačiam ieškotis pragyvenimo iki kol mokykla nebus vėl atidaryta.

Apie šį laiką pasimirė vyriausias bonzas tos šventyklos, kur jaunasai atsivertėlis kadaise tarnavo. Pagonys atvyko pas atsivertėlį ir kvietė jį būti šventyklos

---

— Dar daug trūksta. Kita vertus, jei tai yra teisybė, tai turiu pripažinti, kad man šią malonę yra išmeldusi mano motina. Taip noriu atlikti išpažintį, bet turėsi man duoti ir Komuniją. Mano Dieve, tai pirmą kartą po 40 metų!

Susitaikęs su Išganytoju, atsiklaupęs prieš Dievo Motinos paveikslą priėmė didžiai susigraudinęs šv. Sakramentą. Klebonas džiaugsmingai atliko savo pareigą. Išaušus grįžo namo. Visą laiką jis galvojo apie tą paslaptingąją moterį.

Tų minčių supamas užmigo. Per sapnus išgirdo skambinant. Eidamas mišių, sužinojo, kad tas senasis ponas, kurį naktį buvo aplankęs, staiga, apoplekcijos ištiktas mirė.

Irena Ručkuskaitė

vyriausiu bonzu. Pasirodė, jog šio pasiūlymo peanas ir visokios privilegijos buvo daugiau kaip kad jaunojo atsivertėlio tikėjimas galėjęs atmesti; atsižadėjo jis tikėjimo ir grįžo į seną savo šventyklą.

Katalikų misijonierius vėliau pats nuvyko pas atkirtėlį ir ragino jį pamesti šėtono garbinimą. Šis prisipažino, jog dar vis tikis į tikrąjį Dievą, ir jog netikis į stabus, kuriuos nuduoda garbinąs, bet, jis pridūrė, štai vienintėlis būdas, kuriuo galėjo jis užsidirbti sau pragyvenimą. Atkirtėlis, tai, atsisakė grįžti katalikų bažnyčion, nors žinojo, jog jį tikroji bažnyčia.

Šis bonzas turėjo žmoną, kuri taipgi buvo tapusi katalikė. Ji nuėjo pagonų šventyklon ir su ašaromis medė savo vyrą, kad jis mestų tarnavęs stabams; bet tai nieko negelbėjo. Pasakė jis jai ir toliau garbinti ir tarnauti tikrajam Dievui, jis pats gi tarnaus savo stabams, paties savo pragyvenimui užsidirbti. Vėliau gi pasitaikė, kad du katalikų misijonieriai toje apielinkėje davė misijas ir juodu bonzui pasiuntė žinią, kad šitas mestų stabus ir šventyklą; kitaip Dievas tikrai nubaus tokį viešą papikūnimą kokį bonzas užtraukė atsižadėdamas tikėjimo. Bet bonzas nė krust.

Keletą mėnesių vėliau, dėl susimetusių politinių nesusipratimų, kareiviai apsupo šventyklą ir ją padegė. Gaisre, sykiu su stabais, kuriems jie tarnavo, sudegė ir trys bonzai. Tarp šių buvo ir vyriausias bonzas, atkirtėlis krikščionis.

A. J. M.

KLAUSYMAI IR ATSAKYMAI

Kamgi reikalinga išpažintis? Dievas juk viską žino, tai kodėl ne tiesiog Jam išpažinti nuodėmes?

Šį klausimą statančiam galima užduoti klausimą, "Jeigu Dievas viską žino, kam dar Jam ir tiesiog reikia išpažinti nuodėmes? Tiek to. Mes išpažįstame mūsų nuodėmes kunigui todėl, kad pats Dievas taip panorėjo ir įsteigė išpažinties sakramentą kaipo paprastą būdą gauti Jo atleidimo. Mes gi savo nuodėmėmis įžeidžiame Dievą, todėl Jis kaip tik turi teisės mums nurodyti kaip galime gauti atleidimą, ir tai Jis yra padaręs, kada Apaštalamas (ir jų pasekėjams kunigams) pasakė: "Kam nuodėmes atleisite, tam jos atleistos, ir kam sulaikysite, jos sulaikytos". (Jon. 20, 23.)

Kaip ilgai po žmogaus mirties galima dar suteikti Paskutinį Patepimą?

Kai tik žmogus tikrai miręs, kad ir koks sakramentas neneša jam naudos; nes Kristus sakramentus įsteigė kaipo šaltinius, per kuriuos gyvieji galėtų semtis malonių. Tačiau labai sunku net ir gydytojams kartais nustatyti kada žmogus tikrai, be jokios abejonės yra miręs; gali žmogus paviršutiniškai atrodyti miręs, o tačiau gali jame dar kurį laiką būti šioki toki gyvybės likučiai. Todėl, kad žmogus ir atrodytų miręs, reikėtų kunigą pakviesti. Bažnyčia visad vartoja kiekvieną galimą būdą išgelbėti sielą, todėl atvėjuose, kada žmogus staiga miršta arba kada yra abėjonė ar žmogus tikrai miręs ar ne, kunigas paskutinį sa-

kramentą teikia sąlyginiai, t. y. sakramentas turės pasekmės jeigu žmogus yra gyvas ir tinkamai nusiteikęs. Geriausia, tačiau, nelaukti paskutinės minutės ir tada šaukti kunigą; kada pasireiškia didesnis pavojus, jau tada reikia kviešti kunigą su pagalba. Perilgai laukdami statome ligonio sielą pavojun, ir prie to, už tokį apsilėidimą, gali ir mums kliūti už tai atsakomybė.

Ar geras krikštas jeigu jį suteikia nekatalikas?

Taip, krikštas kad ir nekataliko suteiktas yra geras, jeigu tik: (1) jis, krikštydamas, turi gerą intenciją, t. y. jeigu jis nori daryti tai ką Bažnyčia krikštą teikdama daro, ir (2) jeigu krikštyjantis krikštą kaip reikiant suteikia, t. y. pildamas vandenį ant krikštyjamo galvos tuo pačiu metu ištaria žodžius: "N. N. aš tave krikštiju vardan Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios". Kada yra svarbus reikalas, pav. mirties pavojuje, ir kada negalima prisilaikyti kunigo, bet kuris žmogus kad ir kokio tikėjimo gali krikštyti, t. y. jeigu jis prisilaiko viršuj nurodytų sąlygų.

Ką reiškia žodis "Amen"?

Žodis "Amen", kurį paprastai pridėdame maldos pabaigoj, paimtas iš hebrajų kalbos ir reiškia "Iš tikrųjų", "tikrai"... Įvairūs Naujo Testamento krikščionių rašytojai ir Bažnyčia šį žodį savo maldose taip jį ir pasilaikė. Šiuo žodžiu mes lyg patvirtiname ir išreiškiame savo troškimą gauti visą tai ką maldoje pareiškėme.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Nuncijus Lietuvai

Jau seniau buvo pranešta, kad Apaštališkasis Sostas paskyrė Lietuvai naują nuncijų JE. arkiv. Luigi Centoza.

Arkivyskupas L. Centozas gimė 1883 metų balandžio 2 d. Saint-Pierre parapijoje, Aostos provincijoje ir vyskupijoje (Italijoje). Nuo 1920 iki 1932 metų arkivyskupas Centozas buvo apaštališkojo nucijsaus Vokietijoje auditoriumi. Tuo būdu jis nuo 1920 iki 1929 metų artimai bendradarbiavo su dabartiniu popiežiumi Pijum XII, tuometiniu apaštališku nuncijumi Berlyne, o nuo 1929 iki 1932 metų — su dabartiniu apaštališku nuncijumi Berlyne arkivyskupu Orsenigo. Arkivyskupas Centozas nuo 1932 iki 1936 metų buvo apaštališku nuncijumi Bolivijoje, o nuo 1936 iki 1940 metų pradžios — apaštališku nuncijumi Venecu-eloje.

Giesmė—Himnas

Arkivyskupas Metropolitais J. Skvireckas aprobavo giedoti bažnyčiose vietoje tautos himno šiuos Maironio žodžius, kuriems muziką parašė Sasnauskas:

Apsaugok, Aukščiausias, mūs mylimą šalį,

Kur mūsų sodybos, kur bočių kapai!

Juk tėviška Tavo malonė daug gali,

Mes Tavo per amžius šios žemės vaikai!

Neapleisk, Aukščiausias, mūsų ir brangios Tėvynės,

Maloningas ir galingas per visas gadynes!

Ši daina jau seniai yra vadinama antruoju mūsų tautos himnu. Gražūs žodžiai, galinga garsaus mūsų kompozitoriaus Ces ovo Sasnausko muzika kelte kelia klausytojų dvasią. Ir, ištikro, tinka giedoti ir bažnyčiose. Nesusiklaidinkime, ši giesmė, nors ir raginama giedoti bažnyčiose tautinių ar kitokių švenčių progomis, ji neužims tikrojo mūsų tautos himno vietos.

Susitaikė su Dievu Garsus Laisvamanis

Prieš mėnesį Lietuvoje mirė adv. Kazimieras Venclauskas, ilgametis Šiaulių miesto burmistras ir plačiai žinomas veikėjas kairiųjų visuomenėje.

Velionis buvo vienas žymiausias Lietuvos Social-demokratų partijos narys ir savo laiku buvęs jos pirmininkas. Be to jis buvo vienas iš žymiųjų laisvamaniško žurnalo "Kultūra" leidėjas ir bendradarbis.

Lietuvoj leidžiami kairiųjų laikraščiai, pranešdami apie savo vado mirtį, jo veiklą, kaipo socialdemokrato ir drauge laisvamanio, net laisvamaniams kapines Šiauliuose įsteigusio, labai giliai įvertina.

Džiugu čia pabrėžti faktą, kad šis buvęs žymus laisvamanis, kaip praneša "Mūsų Laikraštis" ir "XX Amžius", prieš mirtį susitaikė su Dievu ir buvo palaidotas katališkais apeigomis katalikų kapinėse.

Katalikų laikraščiai praneša, kad a. a. adv. Kazimieras Venclauskas mirė artodamas Jėzaus ir Marijos vardus.

Šiaulių visuomenė velionį labai iški mingai palaidojusi. Kapinėse gražią kalbą pasakęs vienas teisėjas, kuris pabrėžęs, kad sunku gyventi be Dievo, reikia visiems susitaikyti su Juo.

Katalikai džiaugiasi, kad bent prieš mirtį paklydėliai pamato savo klaidas ir susitaiko su savo Sutvėrėju. Ypač džiaugiasi tada, kai grįžta į Katalikų Bažnyčią tokie asmenys, kurie savo žodžiu ir raštu traukė žmones nuo Dievo. Tokių atsivertimas prie Dievo ir ne vienam jų pačių suklaidintam atidaro akis.

Dvasinė Lietuvių Buklė Po Lenkais

Likviduojant Vilniuje ir srityje lenkinimo įstaigas, vis aktualesnė darosi bažnyčios padėtis, kur bažnyčios galva tebėra arkivyskupas Jalbržikovskis, buvęs veiklus vadovas Bocianskio bendradarbis slopinant lietuvių ir kitų tautybių dvasią ir dabar tebetęsiasi lenkinimo politiką per bažnyčias. Šia proga primenama, kad arkiv. Jalbržikovskio įsakymu nuo 1926 m. buvo pašalinta lietuvių kalba iš Breslaujos, Apsu, Pelėkų, Drūkšių, Rudiškių, Butrimonių, Rodunės, Gervečių, Deveniškių, ir kt. bažnyčių ir įvesta lenkų kalba Dukšto, Rimšės, Palūšės, Tverečiaus, Kaltinėnų, Valkininkų, Varėnos, Marcinkonių, Ratničios, Rudnios, Dubičių, Vasiūnių ir Pelėsos bažnyčiose, nors tose parapijose lenkų buvo tik nežymios saujelės, be to buvo sulyginta lietuvių kalba su lenkų kalba tokiose lietuviškiausiose parapijose, kaip Švenčionys, Švenčionėliai, Strūnaitis, Adutiškis, Punkskas ir t. t. Daug vilniškiai lietuviai yra kovoję dėl

savo kalbos bažnyčiose, tačiau tas nieko nepadėjo. Tik vienintė is būdas buvo pasirodęs sėkmingas, tai lietuvių iškeltasis šūkis: kiek pamaldų — pusė pinigų, nėra pamaldų — nėra ir pinigų. Šis šūkis buvo gyvai lietuviškų masių persiimtas ir kai tik kurioje parapijoje prasidėdavo ypatingos rinkliavos, lietuviai pareiškėdavo lenkams klebonams, kad duos tik tą dalį pinigų, kiek turi lietuviškų pamaldų.

Vilniaus Šelpiamieji

Šelpiamųjų skaičius Vilniuje šiuo tarpu siekia apie 6000 asmenų. Juos šelpia miesto savivaldybė, bet tik gyvenusius Vilniuje nemažiau kaip 3 metus ir turinčius teisę į Lietuvos pilietybę. Kitus šelpia Raudonasis Kryžius ir įvairūs komitetai. Miestas dar šelpia apie 1700 vaikų ir 600 senelių. Dar yra viena stambi šelpiamųjų rūšis, tai "rezirvistės" arba tų vyrų žmonos, kurie buvo paimiti lenkų kariuomenėn ir žuvo arba yra paimiti nelaisvėn. Tokių moterų esama apie 10,000. Šiuo metu vargšų šelpimui Vilniuje išleidiama kas mėnuo per pusę milijono litų, tačiau atrodo, kad į pavasarį teks dar daugiau išleisti.

Dabar naujai miesto savivaldybei pradėjus patikrinti, rasta kad apie 30 nuošimčių šelpiamųjų visiškai pašalpos nėra reikalingi. Laukiama į visą tą šalpos darbą įsikišant valstybės, kuri turi planus, kaip atrinkti tikrai pašalpos reikalingus ir tokius, kurie gali dirbti ir turės patys užsidirbti.

Tą ką žmogus nepaiso jis greitai užmiršta.

Draugo Spaustuvės Mašinų Fondas

Kadangi su Naujais 1940 Me-
tai mūs vienintėlis katalikų
dienraštis "Draugas" išeina kas-
dien padidintas 8 puslapių, taigi
būtina, kad "Draugo" spaustuvė
išigytų naują moderniausią Inter-
type mašiną, kuri kainuos \$8,000.

"Draugo" Bendrovės direkto-
riai nutarė steigti "Draugo"
Spaustuvės Mašinų Fondą.

Aukotojai, kurie "Draugo"
Spaustuvės Mašinų Fondui įneš
\$100.00 bus įrašomi į "Draugo"
Bendrovės Garbės Narius; b) gaus
mūsų dienraštį "Draugą" iki mir-
ties dovanai.

"Draugo" Labor Day (Rugsė-
jo 2) Piknike bus duodama 1940
Naujas De Soto Automobilius lai-
mėjimui. Šio pikniko pelnas ski-
riamas "Draugo" Spaustuvės Ma-
šinų Fondui.

"Draugo" darbininkams atima-
ma teisė laimėti šią De Soto au-
tomobiliaus dovaną.

Visus kviečiame prie šio "Drau-
go" Spaustuvės Mašinų Fondo
prisidėti pagal išgalės.

Kun. J. Mačiulionis, MIC.,
"Draugo" Administratorius

Palaimintas teesie mūsų Vieš-
pates Jėzaus Kristaus Dievas ir
Tėvas, gailestingumo Tėvas ir vi-
sokios paguodos Dievas, kuris
mus paguodžia kiekviename mūsų
sielvarte. 2 Kor. 1, 3-4.

Neužsitikėk draugais ir giminė-
mis ir neatidėliok ateinančiam lai-
kui tavo išganymo; nes greičiau
žmonės tave užmirš, negu tu ma-
nai.

Pranešimas

Gražiausia dovana, kurią gali-
me padovanoti savo artimiems ar
prieteliams, yra šv. Mišių auka.
Visos kitos dovanos ar aukos pa-
sensta, pranyksta, bet nuopelnai
plaukią iš šv. Mišių aukos turi
amžinos vertės, nes teikia ma-
lo-
nių, kurios labai reikalingos čia
ant žemės, ir kurios sudaro žymią
dalį to turto, kurį turime krauti
danguje, kur nei rūdis nesugadi-
na, nei kandys nesuėda. Todėl ge-
riausia ir naudingiausia dovana,
ar gyviems ar mirusiems, yra šv.
Mišių auka.

Tėvams Marijonams visados la-
bai reikalingos šv. Mišių intenci-
jos, kadangi vienuolyne nuolat
gyvena daugelis kunigų, kurie
kasdien turi atlaikyti šv. Mišias.
TT. Marijonai Chicagos vienuoly-
ne turi šešius kunigus: reiškia,
kasdien jie gali šešias šv. Mišių
intencijas išpildyti. Per juos to-
dėl galima savo artimiems paa-
koti tą nepabaigtos vertės šv. Mi-
šių auką. Tie, kurie nori savo ar-
timiems, gyviems ar mirusiems,
suteikti didžią šv. Mišių auką, ga-
li, siūsdami savo intencijas TT.
Marijonų Chicagos vienuolynui,
padaryti ir antrą gerą darbą, bū-
tent paremti Dievui pasišventu-
sius asmenis, kurie subūrę jėgas
darbuojasi vienuolyne. Įvykinti
šiuos du gerus darbus siųskite
savo šv. Mišių intencijas šiuo ad-
resu:

REV. FATHER SUPERIOR,
2334 So. Oakley Avenue,
Chicago, Illinois.